

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
มงกุฎไฟ
3

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบุกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบุกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอ็อบุก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ชุมนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารธา โดยมีจอมพรานรพิณทร์ไพรวลัย เป็นคนนำทาง

รพิณทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉงชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไหล่ล่าไต่กูดเสือลายพาดกลอน ไ้อ้แหวง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระติง หมู หม่าใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิชรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่าเป็นที่อรรถนิพนธ์ไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมนเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กกราย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงชายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง่าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซึ่งส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่าว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจาก
เรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวารাত্রี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวารাত্রี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กวีชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดศีลธรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะเสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 47

ตอน มงกุฎไพโร

194

เมื่อนั้น ดารินจึงสงบอาการกระวนกระวายใจลง ได้แต่เก็บความกังขาพิศวงไว้ในใจเงิบๆ สังกะตดูพี่ชายกลางกับไชยยันต์ ก็ไม่เห็นมีใครแสดงท่าข้องใจอะไรมากนักที่ยังไม่มีโอกาสได้พบเห็นแงชายในขณะนี้

ทุกคนพากันไปให้ความสนใจกับช่างปากันหมด พุดเล่นหยอกล้อสอบถามสารทุกข์สุกดิบกันอยู่ตรงตำแหน่งนั้นอีกพักใหญ่ หลังจากราชินีเมยานีเสด็จจากไปแล้ว

ท่ามกลางนางกำนัลข้าหลวงและชาวพนักงานกลุ่มใหญ่ที่ยืนยิ้มแย้มรอคอยให้การปรนนิบัติรับใช้อยู่ ทำให้ทุกคนมีความรู้สึกเหมือนกลับมามอบบ้านเก่าของตนเองฉะนั้น มิได้ทำให้

รู้สึกกังวลหรือแปลกตื่นต่อสถานที่อย่างใดทั้งสิ้น นอกจากกลุ่มลูกหาบ 10 คน ที่เพิ่งจะได้มาพบเห็นเป็นครั้งแรกในชีวิต ซึ่งแม้บัดนี้ก็ยังพากันตื่น ๆ งง ๆ เหมือนตกอยู่ในสภาพความฝันอันจะเชื่อเสียมิได้กันอยู่เช่นเดิม

สภาพของแต่ละคนของลูกหาบเหล่านั้นเงอะงะประหม่าทำอะไรไม่ค่อยจะถูก และหน้าที่ลูกหาบแบกภาระสิ่งของของพวกเขาตุนั้น ดูเหมือนจะหมดสิ้นไปแล้ว นับตั้งแต่พบกับกองทหารม้ามรดกนครเป็นครั้งแรกเมื่อปลายวานนี้เป็นต้นมา เพราะกองกำลังเหล่านั้นช่วยกันจัดการเป็นภาระให้หมด โดยไม่ให้พวกนี้ต้องยุ่งอีกเลย นอกจากจะควบคุมดูแลระหว่างการขนย้ายเคลื่อนที่มาเท่านั้น

เมื่อพอจะว่างเว้นความตื่นเต้นจากการตกทายพุดจากกับฝ่ายเจ้านายลงบ้างแล้ว คะหทัยนรจิงหวะได้โอกาส ก็เอาแขนตวัดคอเจ้าอดีตพรานต้องสู้อากเข้ามากอดไว้ ยิ้มร่า

“ฮา! ฮา! ไ้สำอางปาซี่ลิงของนายแหม่มมาเรีย! เป็นวาสนาชะตาดีของเอ็งแท้ ๆ ที่เดียวไว้ย ที่มามีบุญญาบารมีเป็น

ใหญ่เป็นโตอยู่ในมรกตนครนี้ ข้าคิดถึงเอ็งจริง ๆ ตั้งแต่จากกัน
วันนั้น คิดว่าชาตินี้คงไม่ได้พบกันอีกแล้ว ก็ยังได้กลับมาพบกัน
อีกจนได้ เอ็งต้องเลี้ยงดูข้ากะพวกเจ้านายให้ดีนา แล้วไอ้ชุด
อำมาตย์ผู้ใหญ่ของเอ็งที่ใส่อยู่นี้มันช่างโก้ซะจริง ๆ เห็นทีแรก
แต่ไกล ข้านึกว่าเทวดาที่โหม่นมายืนอยู่ชะอีก ที่แท้ก็ไอ้ขี้ลิง
นี่เอง”

การรัดด้วยปลอกแขนราวกับวงช้างของคะหยิ่นแทบจะ
ทำให้สว่างปาด้องตาเหลือก ตัวมันเล็กนิดเดียวเมื่อเทียบกับ
คะหยิ่น เกลือเก่าไอ้แค้น ๆ หน้าเขียวอยู่ เพราะคะหยิ่นรัดคอ
พรานเผ่าหนานอินจู้ปากลั่น เอามือตบกำนคอคะหยิ่นเข้า
ฉลาดใหญ่ ตวาดมาเบา ๆ

“ทุต! ไอ้คะหยิ่น เอ็งรัดคอจนไอ้สว่างปามันหายใจไม่ออก
ปล่อยมันได้แล้ว ไม่ต้องไปกอดคอมันอยู่ยั้งนั้นหรือ ไอ้เวร!
เร็วแรงเอ็งยังกะแรด สว่างปามันตัวเท่าลิงเท่านั้น”

คะหยิ่นจึงคลายวงแขนออก สว่างปาถอนใจเฮือกออกมา
ได้ ทำหน้าบึ้งแบ้ว เอามือลูบคอบ่อย เพราะแทบคอหักเมื่อกี้
นี้ พุดมาอู้

“ไอ้ควายคะหยิ่น เห็นหน้าเอ็งครั้งแรกข้าก็ดีใจจนบอกไม่ถูก แต่ตอนที่เอ็งกอดคอข้านี้ ข้าอยากให้อีงลงนรกไปเสียรู้แล้วรู้รอด ไม่นึกเลยว่าจะตามเจ้านายมาถึงที่นี่ได้อีก”

ทุกคนที่ได้ยินพากันหัวเราะกันขึ้นอย่างขบขัน ในการพูดจาทักทายระหว่างคะหยิ่นกับสว่างป่า นานอินลูบหัวแพทย์ใหญ่ประจำราชสำนักมรกตนครอย่างเอ็นดู บรรยายภาคเติมไปด้วยความแฉะชื้นโสมนัส และต่างสังเกตเห็นได้ว่าอดีตคนใช้เก่าของมาเรียมีผิวพรรณหน้าवलดีขึ้นกว่าสมัยที่ยังตระเวนอยู่ตามป่าดงมาก แสดงว่าชีวิตมีความสุขสมบูรณ์ขึ้นทั้งกายและใจตลอดจนได้รับการฝึกฝนอบรมให้กลายเป็นขุนนางในราชสำนักมรกตนครไปแล้ว เป็นที่เคารพนับถือและยำเกรงแก่บรรดาข้าราชการบริพารทั้งฝ่ายนอกฝ่ายในทั้งหลาย สมศักดิ์ตำแหน่งแพทย์หลวงจากความเมตตาปราณีชุบเลี้ยงของกษัตริย์ผู้ครองแผ่นดิน

โดยการรับรองในฐานะเจ้าภาพของสว่างป่า คณะทั้งหมดได้เข้าพักผ่อนอยู่ยังปราสาททำยอุทยานแห่งนั้น เยี่ยงราชอาณาจักรันตูกะผู้ทรงเกียรติยศของจักราช ภายหลังจากอาบน้ำชำระ

ร่างกายและผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายใหม่เรียบร้อยแล้ว ทั้งหมดก็ออกมาพบกันยังห้องที่เพียบพร้อมด้วยโภชนาการชั้นสูง อันประดับไว้อย่างวิจิตรงดงาม เพียบพร้อมด้วยเหล่าพนักงานนางกำนัลคอยให้การรับใช้ปรนนิบัติไปทุกฝีก้าว นับตั้งแต่ได้เหยียบย่างเข้ามาถึงปราสาทรับรองแห่งนี้

โอกาสนี้เอง ทั้งคณะได้พบปะใกล้ชิดกับช่างป่าอีกครั้งหนึ่ง ระหว่างรับประทานอาหารมื้อกลางวัน เจ้าอดีตพรานป่าเผ่าต้องสู้อาการสลดผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด เมื่อทราบว่านางสาวคู่ชีพของมัน มาเรีย ฮอฟมัน...ไม่ได้มากับคณะด้วย

และไชยยันต์เป็นผู้อธิบายให้ทราบโดยละเอียดว่า ‘นายแฮมม’ ของมันเพิ่งจะให้กำเนิดบุตรชาย ก่อนที่พวกเขาจะออกเดินทาง จึงไม่อาจร่วมทางมาด้วยได้ แต่ได้สั่งการให้เขาเดินทางมากับพรรคพวกในครั้งนี้ด้วยจิตใจอันเด็ดเดี่ยวกล้าหาญ

“ฉันรู้ว่าเจ้าคงจะผิดหวังมาก เมื่อไม่ได้เห็นนายแฮมม มาเรีย แต่ฉันและพวกเราทุกคนก็มาแทนแล้ว และนายแฮมมก็มีความสุข มีสุขภาพที่ดี รวมทั้งลูกชายที่เกิดใหม่ด้วย”

ไซยยันต์เอ่ยขึ้นอย่างปลอบโยน เมื่อมองเห็นอาการที่ เศร้าซึมลงไปของช่างปา ภายหลังเมื่อเขาได้เล่าความทั้งหมดให้ ฟังเกี่ยวกับมาเรีย ฮอฟมัน

“เป็นการดีแล้ว ที่นายแหม่มไม่ได้มาด้วย เพราะเพิ่ง คลอดลูก แต่ช่างปาก็คิดถึง อยากเห็นนายแหม่ม อยากเห็น ลูกชายของนายแหม่มด้วย”

ช่างปาพิมพ์ปากออกมาเบาๆ ทุกคนมองดูอย่างเห็นใจ เพราะทราบถึงความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นระหว่างช่างปาและ มาเรียโดยตลอด สิ่งที่ไซยยันต์จะชดเชยให้ได้ในขณะนี้ก็คือ คิวักเอารูปภรรยาและบุตรชายเพิ่งเกิดของเขา ซึ่งเขาเป็นคน ถ่ายไว้พร้อมกันทั้งแม่ลูกบนเตียงก่อนที่จะออกเดินทางมา และได้นำติดตัวมาด้วย ส่งไปให้ช่างปาดู แล้วบอกให้เก็บไว้ ช่างปา รับไปดูอย่างตื่นเต้นยินดี ยิ้มออกมาได้ มันเป็นภาพของ มาเรียนอนอยู่บนเตียง กำลังประคองทารกน้อยๆหน้าตาน่ารัก เอาไว้ในอ้อมแขน

“นายน้อยๆของช่างปาน่ารัก ต่อไปโตขึ้นจะเป็นนักต่อสู้ ที่ดีเหมือนแม่และพ่อ เสียดายที่ช่างปาไม่มีโอกาสได้เห็นตัวจริง”

แพทย์หลวงประจำราชสำนักมรกดนครพุตออกมาอย่าง
ชื่นชม และได้พินิจดูรูปภาพนั้นอยู่เป็นเวลานาน

“ถ้านายแห่มไม่ติดขัดเรื่องคลอดบุตร และต้องนอนพัก
รักษาตัวอยู่ ก็คงจะเดินทางมาด้วยในครั้งนี้แล้วส่งไป...”

เซษฐาเอ่ยขึ้นอ่อนโยน

“...และนายแห่มก็คงยินดีมาก ถ้ารู้ว่าส่งไปอยู่กับ
จักรราชที่มรกดนครนี้ มีความสุขดี”

ส่งปานั่งเหม่อลอยทำหน้าที่เป็นสากกะเบือดินเหมือนเดิม
แล้วพุตออกมาเหมือนรำพึง

“ส่งไปอยู่อีกโลกหนึ่ง นายแห่มก็อยู่อีกโลกหนึ่ง ชาตินี้
เราคงไม่ได้พบกันอีกแล้ว ถ้านายแห่มมีความสุขดีส่งไปก็ดีใจ
นายแห่มเป็นคนอนุญาตให้ส่งไปอยู่กับจักรราชที่มรกดนคร
นี้เอง ส่งไปก็รู้ว่า ถ้าตามนายแห่มกลับไป ก็จะเป็นภาระ
ลำบากของนายแห่ม”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก ส่งไป...”

อนุชาเอ่ยขัดมาในน้ำเสียงปลุกปลอบใจ

“...ทุกคน ทุกชีวิตในโลกนี้ มีภาระหน้าที่ มีทิศทางที่จะเลือกเดินด้วยตนเองทั้งนั้น นายแหม่มคงเห็นแล้วว่าสร้างปาจะมีความสุขอยู่ในมรกตนครนี้ มากกว่าที่จะไปติดสอยห้อยตามนายแหม่มอยู่ อีกอย่างหนึ่งแกชายหรือจักราชก็เมตตาปราณีสร้างปามาก ถึงกับออกปากขอตัวสร้างปาไว้ ไม่ใช่ว่านายแหม่มทอดทิ้งสร้างปาหรอก”

“ถูกต้อง นายแหม่มไม่ได้ทิ้งสร้างปาหรอก เขาเลือกวิถีทางชีวิตที่ดีที่สุดให้แก่สร้างปาแล้ว”

ดารินเสริมมาอีกคนอย่างหนักแน่น ขณะที่เอื้อมมือมาลูบหลังเจ้าอดีตพรานต้องส่อเบาๆ สร้างปาผินยิ้ม น้ำตาที่คลออยู่ในเบ้าค่อยๆเหือดแห้งไป มีอาการกระปรี้กระเปร่าขึ้น

“เอ็งอยู่ที่นี้ เอ็งมียศ มีเกียรติ มีศักดิ์ มีศรี ถ้าเอ็งขึ้นตามแหม่มกลับไป เอ็งมันก็เ้าสร้างปาขี้ลึงอยู่ตลอดชาตินั่นแหละ ถึงนายแหม่มจะรักเอ็งสักขนาดไหนก็ตามที”

หนานอินโพล่งบอกมาอีกคน

เจ้าพรานต้องส่อหันไปทางไชยยันต์

“ส่งปาขอฝากนายแห่มมาเรียไว้กับนายทหารไชยยันต์
ด้วย ขอให้ยู่เป็นผัวเมียกันตลอดไป และถ้ากลับไปก็บอกด้วย
ว่าส่งปายังระลึกถึงนายแห่มตลอดไปไม่มีวันลืม”

ไชยยันต์ยิ้ม

“ไม่ต้องห่วง ฉันจะรักและอยู่กับนายแห่มมาเรียของ
ส่งปาตลอดไปจนกว่าเราจะตายจากกันทีเดียว สบายใจได้”

ส่งปาพยักหน้าลงนิตหนึ่งอย่างพอใจ การมาอยู่ใน
ราชสำนักมรกดนครในฐานะแพทย์หลวงดูจะทำให้มันฉลาดขึ้น
กว่าเดิมมาก บัดนี้ส่งปาได้แลหนึ่งไปทางดาริน วราฤทธิ์ แล้ว
คำถามที่หลุดออกมาจากปากก็ทำให้ทุกคนถึงกับตะลึงงันไป

“เมื่อมองเห็นนายหญิงดาริน ส่งปาก็อดไม่ได้ที่จะคิดไป
ถึงพรานไใหญ่รพินทร์ ตอนที่ส่งปายืนรอคอยอยู่หน้าปราสาท
แห่งนี้ เพราะได้รับข่าวว่ากองทัพม้าของราชินีเมยานีไปรับคณะ
ของเจ้านายเก่าเพื่อเชิญเข้าสู่เมือง และจะมาถึงในเที่ยงวันนี้
ส่งปาแลไปแต่ไกล เห็นทหารนำหน้าคณะเจ้านายทั้งหมดมา
ก็คิดว่าคงจะได้เห็นกันพร้อมหน้าหมดทุกคน เมื่อคณะของ
เจ้านายใกล้เข้ามาจนถึง ส่งปามองเห็นแต่นายหญิงดาริน

นายใหญ่ พรานชด ลุงอิน นายทหารไชยยันต์ แล้วก็ไอ้คะหยิ่น ...แล้วพรานใหญ่รพินทร์ กับไอ้ลิงสี่ตัว แก่สองตัว หนุ่มสองตัว ของพรานรพินทร์ ไม่ได้มาด้วยหรือ สำหรับนายแห่มม มาเรียกไม่ต้องพูดถึงอีกแล้ว เพราะช่างปาเพิ่งมารู้ว่าตลอดลูก มาด้วยไม่ได้”

เชษฐา ดาริน อนุชา และไชยยันต์ หันมองสบตากัน

นี่แสดงชัดว่า ช่างปาไม่ได้ทราบ หรือระแคะระคายอะไร เลยทั้งสิ้น โดยเข้าใจไปว่าขณะที่เดินทางมาถึงจะต้องมีรพินทร์ ไพรวัลย์ และพรานคู่ใจของเขาสี่คนร่วมทางมาด้วย มิฉะนั้นแล้ว จะไม่เอ่ยถามออกมาแบบนี้เลย

ท่านหัวหน้าคณะแม้ริมฝีปากนิดหนึ่ง เอานิ้วเคาะกับ ขอบแท่นหินอ่อน อันเป็นที่วางอาหารอันเต็มแท่นมากมายนั้น เบาๆ อนุชากรอกจอกน้ำเมรัยที่นางกำนัลรินมาประคองส่งให้ เข้าไปจนหมดไปเกือบครึ่ง แล้วป้ายเช็ดริมฝีปากหนึ่งงันอยู่ ไชยยันต์นั้นเอามือลูบปลายคาง วางขาแคะอย่างลงช้าๆ และ ดูเหมือนจะอึมเลยในทันทีนั้น ส่วนดารินเอามือคีบสันจมูกของตนเอง หลับตาลง

ระหว่างที่ทั้งสี่ยังนั่งงันกันไปเหมือนจะยังเอื่อยอะไร ออกมาไม่ถูกนั้น หนานอินก็เอ๋ยมาด้วยเสียงต่ำลึกของแก้วว่า

“ไอ้ช่าง! เอ็งเอ๋ยถึงพรานใหญ่รพินทร์ขึ้นมาก่อนก็ดีแล้ว พวกข้าก็อยากจะถามเอ็งเหมือนกันว่า เอ็งหรือพวกเอ็งทั้งหมด ที่อยู่ในนี้ ไม่มีใครรู้ข่าวพรานรพินทร์บ้างเลยรึ?”

สีหน้าของช่างป่าส่อแววสงสัย

“รู้ข่าวพรานรพินทร์ รู้ยังงัย?”

“พรานรพินทร์ไม่ได้มากับพวกเราที่มาด้วยกันนี่...”

หนานอินพูดซ้ำ ๆ มองตามันเขม็ง

“...แต่เขาล่วงหน้ามาก่อนพวกเรา ก็หน้าที่จะถึงเมือง มรกตนครนี้ก่อนหน้าเราแล้ว ราชนีเมยานี้ยังไม่ยอมบอกพวกเรา เหมือนมีอะไรที่ยังอยากจะปิด ๆ บัง ๆ อยู่ แต่เอ็งกับชาว มรกต นครทั้งหลายก็ต้องรู้ บอกมาตามตรงดีกว่า พรานรพินทร์กับ ไอ้ลิงสี่ตัวของเขามาถึงที่นี่ก่อนแล้วไซ้ไหม แล้วตอนนี้อยู่ที่ไหน ถ้าเอ็งไม่ยอมบอกมาตามจริง ข้าจะให้คะหยิ่นมันเขย่าคอเอ็ง จนกว่าเอ็งจะพูดออกมา”

พอหนานอินคาดคั้นมาจบคำ คะหยิ่นก็เอามือตบแขนอัน
เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อของมันดังตบ ๆ ส่างปาอ้าปากหวอ กะพริบตา
อยู่ปริบ ๆ ครางออกมา

“ลุงอิน! ส่างปาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพรานรพิินทร์ ที่ถาม
ก็เพราะนึกว่าพรานใหญ่มาด้วยกับคณะเจ้านายทั้งหมด พอไม่
เห็นมาด้วยก็สงสัย ถามขึ้น นี่พรานใหญ่ล่วงหน้ามาที่นี่ก่อนแล้ว
หรือ ทำไมส่างปาถึงไม่รู้ไม่เห็น และไม่มีชาวมรกตนครคนไหน
รู้เห็นทั้งนั้น”

กะหยิ่นขยับตัวแยกเขี้ยวขู่

ดารินคว้าหมับที่ก้านคออันหนาที่บของเจ้านักเลงโต
หล่มข้างไว้ แล้วพูดขึ้นด้วยเสียงปกติของหล่อนว่า

“กะหยิ่นและลุงอิน อย่าไปขู่อะไรส่างปาเลย ฉันสังเกตดู
ว่าส่างปาจะไม่รู้อะไรจริง ๆ และรพิินทร์กับคณะของเขาก็ยังมา
ไม่ถึงที่นี้อย่างแน่นอน มิฉะนั้นชาวเมืองจะต้องรู้บ้าง แต่ที่นี่ไม่
เห็นเค้าเงื่อนเลยว่าคุณนี่จะรู้ และไม่มีอาการส่อพิรุณว่าจะ
แกล้งปกปิดเราด้วย ระหว่างที่เราผ่านประตูเมืองเข้ามา พวก
ชาวเมืองโห่ร้องต้อนรับพวกเรา ตะโกนเรียกชื่อพวกเราที่เคยมา

ในครั้งก่อนครบถ้วนชื่อทุกคน และได้เอ่ยเรียกนามของรพินทร์ด้วย แสดงว่าเขาเข้าใจว่าในคณะของเราจะต้องมากันครบชุดเหมือนอย่างที่เราเข้าใจแต่แรก นั่นก็แปลได้ชัดว่า รพินทร์ไม่ได้มาถึงที่นี่ก่อนหน้าพวกเราอย่างที่คิดกันไว้แต่แรกแน่นอน แล้วฉันคิดว่า ปัญหาในเรื่องที่วาร์พินทร์อยู่ที่ไหน ขณะนี้มาที่นี่หรือยัง ก็ยังเป็นรองไปกว่าปัญหาว่า แง่ซายเวลานี้อยู่ที่ไหน กำลังทำอะไรอยู่ จนกระทั่งบัดนี้แล้วทำไมเรายังไม่ได้พบ!”

เซษฐาและทุกคนในที่นั้นแล้ไปทางแพทย์หลวงประจำราชสำนักมรกดนครเป็นตาเดียว แล้วชั่วขณะหนึ่งต่อมา ท่านหัวหน้าคณะก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนนุ่มนวลว่า

“สว่างป่า เจ้าได้รับคำสั่งจากใคร ที่ให้มาคอยรอพบและทำหน้าที่ต้อนรับพวกเราอยู่ที่ปราสาททำยอุทยานนี้”

“สว่างป่าได้รับคำสั่งจากราชินีเมยานี ให้มาคอยรับพวกเจ้านายทั้งหลายอยู่ที่นี้”

คำตอบนั้นดูซื่อๆ ตรงไปตรงมา ตามลักษณะเดิมของสว่างป่า

“สั่งเจ้าเมื่อไหร่ นานมาเท่าไรแล้ว?”

“สามวันมาแล้ว ก่อนหน้าจะเสด็จออกไปพร้อมกับ กองทัพม้า ได้มีคำสั่งให้สร้างป่าและพวกชาวพนักงานทั้งหลาย จัดตระเตรียมปราสาททำอุทยานแห่งนี้ไว้ให้พร้อม ให้เตรียม ชาวพนักงานสำหรับคอยรับใช้เอาไว้ด้วย เพื่อให้สะดวก พร้อมสรรพทุกอย่าง รับสั่งให้สร้างป่าทราบล่วงหน้าว่า เที่ยงหรือ บ่ายของวันนี้ คณะเจ้านายจะเดินทางมาถึงที่นี่ และพักอยู่ใน ปราสาทแห่งนี้เหมือนเมื่อครั้งก่อน ให้สร้างป่าทำหน้าที่ต้อนรับ และดูแลรับใช้ทุกสิ่งทุกอย่าง สร้างป่าก็มาเตรียมพร้อมอยู่ที่นี้ ตั้งแต่วันที่ได้รับคำสั่งแล้ว”

“ราชินีเมยานีรับสั่งบอกอะไรแก่เจ้าอีกบ้าง นอกจากบอก ว่าพวกเราจะมาถึงและให้เจ้ามารอคอยอยู่ที่นี้?”

เซษฐาค่อย ๆ ทะล่อมอย่างใจเย็น เพื่อหาข่าวจากเจ้า สร้างป่าให้ได้มากที่สุดในเรื่องที่เป็นความลับ อันไม่อาจไล่เสียงได้จากเมยานี

“พระนางไม่ได้รับสั่งอะไรกับสร้างป่าอีก นอกจากที่บอก กับนายใหญ่ไปแล้ว”

“ทรงบอกด้วยหรือเปล่าว่า เพราะเหตุใดพวกเราจึงมุ่งมา
มรกตนครอีกครั้ง?”

ทุกคนนิ่งเงียบ ปล่อยให้เซษฐาบ่อนคำถามแต่เพียง
ผู้เดียว ได้แต่สดับฟังและสังเกตเห็นอาการของช่างปาอยู่
เหมือนจะคอยจับพิรุฑ แต่ก็ไม่เห็นร่องรอยใดๆทั้งสิ้น นอกจาก
ความซื่อตามนิสัยดั้งเดิมของอดีตคนรับใช้ส่วนตัวของมาเรีย
ฮอฟมัน

เจ้าต้องสู้สิ้นศึรชะ

“ไม่ได้ทรงบอกอะไรแก่ช่างปามากไปกว่านั้น”

“แล้วเจ้าก็ไม่มี ความสงสัย ไม่ได้ซักถามอะไรพระนาง
เลย?”

“ช่างปาสงสัย อยากรู้มากกว่านั้น แต่ก็ไม่กล้าที่จะทูล
ถามใดๆทั้งสิ้น เมื่อมีบัญชา มา ช่างปาก็ปฏิบัติไปตามนั้น ก็ดีใจ
ที่รู้ว่าพวกเขาเจ้านายจะย้อนกลับคืนมา ได้แต่นับเวลารอคอย
อยู่”

“ฮือม! ก็แปลกดี รู้สึกว่าจะมีเลขน้อยลับลมอะไรอยู่ไม่น้อย
ที่เดียว...”

ท่านหัวหน้าคณะรำพึงเบาๆ ขณะที่พยักหน้าแหม่มซ้ำแล้ว
ต่อมาว่า

“...แล้วองค์จักราชล่ะ รู้ไหมว่าขณะนี้ประทับอยู่ที่ไหน?”

แพทย์หลวงประจำราชสำนักสั่นศีรษะอีกครั้ง

“ไม่มีใครรู้ ว่าขณะนี้องค์จักราชประทับอยู่ที่ไหน ไม่มี
ใครเห็นพระองค์มาเป็นเวลา 3 เดือนเศษเข้านี้แล้ว”

“ฮึย!”

อนุชากับไชยยันตร์ร้องออกมาพร้อมกัน ในขณะที่เซษฐา
และดารินชั้นกายหุ้มขึ้นทันที

“หมายความว่ายังไง ที่ว่าไม่มีใครเห็นจักราชมาเป็นเวลา
3 เดือนเศษแล้ว พุดให้ชัดเจนหน่อยซิสา่งปา”

ดารินอดรนทนอยู่ไม่ได้ต่อไป เพราะความใจร้อน ยิ่ง
คำถามมาทันที

ช่างปาทำหน้าพิกล เอามือเกาต้นคอกกราก ๆ

“ไม่มีใครเห็นพระองค์ หรือรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่ไหน ในบรรดาข้าราชการบริพารเสนาพฤตมาตย์ทั้งหลาย เพราะไม่ได้ ทรงออกบัลลังก์ว่าราชการแผ่นดินมาเป็นเวลาถึง 3 เดือนเศษ แล้ว ขณะนี้ราชินีเมยานีทำหน้าที่เป็นผู้สำเร็จราชการ ว่า ราชการแผ่นดินแทนพระองค์มาโดยตลอด แต่ประชาชนทั้งหลาย ทั่วไปก็หาได้รู้ในสิ่งนี้ไม่ คงรู้กันเองเฉพาะพวกบรรดาอำมาตย์ ราชมนตรีผู้เข้าเฝ้าใกล้ชิดเท่านั้น ขาวนี้เป็นข่าวปกปิดมิให้ แพร่งพรายออกไปถึงประชาชนทั่วไป”

ทุกคนของฝ่ายอากันตุกะตะลึงพริ้งเพริดกันไปหมดด้วยความประหลาดใจขีดสุด

“ยุ่งละสิ อะไรงันนี่!”

อนุชาและไชยยันต์อุทานออกมา

ส่วนดารินร้องว่า

“เฮ้! แปลกมาก เกิดอะไรงันขึ้นนี่ จักรราชหายไปไหน?”

เซษฐาชะโงกหน้าเข้าไปใกล้ เน้นเสียงถามซ้ำๆ ชัดถ้อย
ชัดคำ

สว่างปามองสบสายตาทุกคนอย่างเปิดเผย สันติริษะอยู่
เช่นนั้น ยืนยันว่า

“สว่างป่าไม่รู้ ใครๆ ก็ไม่รู้ ถ้าจะมีรู้ก็เพียงสองคน
เท่านั้น คือองค์ราชินีเมยานีเอง และท่านผู้เฒ่าอรชุนผู้บิดา
เท่านั้น ไม่มีใครกล้าทูลถามขึ้น”

“ถามจริงๆ เกิด สว่างป่า บ้านเมืองขณะนี้ปกติสุขดี
หรือเปล่า หรือมีเหตุการณ์แทรกซ้อนอะไรขึ้น อันเป็นภัยต่อ
ราชบัลลังก์ของจักรราชหรือไม่? เรื่องนี้เจ้าน่าจะรู้ดี”

อนุชาเอี่ยมมือมาเขย่าไหล่สว่างป่า แผลวเสียงถาม ขณะที่
จ้องเขม็ง

“ทุกสิ่งทุกอย่างในมรกดนครปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง
นายกลาง เรื่องนี้ไม่ต้องห่วงเลย ไม่มีภัยอันตรายใดๆ ต่อ
ราชบัลลังก์ ไม่มีข้าศึกศัตรูทั้งภายนอกและภายในจะมาเป็น

อันตรายเป็นองค์จักรราชได้ บ้านเมืองก็สงบสุขราบรื่นทุกประการ องค์ราชินีเมยานี ผู้เฒ่าอรชุน แม่ทัพขุนศึกฝ่ายทหารและอำมาตย์ราชมนตรีฝ่ายพลเรือนทุกคนยังจงรักภักดีอยู่กับพระองค์อย่างแน่นแฟ้น ไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่หยก แต่จักรราชไม่ปรากฏพระองค์ออกว่าราชการแผ่นดินมาสัปดาห์เดือนเศษ อย่างที่ส่งปากได้บอกไว้แล้ว จะว่าประจวบก็ใช่ที่ เพราะถ้าประจวบ ส่งปากก็ต้องรู้”

“แล้วเจ้าคิดใหม่ เจ้าแผ่นดินผู้ทรงพระเมตตาธิคุณของเจ้าเสด็จไปไหน?”

เซษฐาชักไ้

“คิด แต่พันความคิดของส่งปาก”

“แล้วเจ้าไม่สงสัยอะไรบ้างเลย?”

ไชยยันต์ขมวดคิ้วแทบจะชนกัน ถามเสียงสูง

“สงสัย แต่ไม่รู้จะหาคำตอบได้ที่ใด”

“การที่จักรราชหายพระองค์ไปนานถึงเช่นนี้ เจ้าหรือพวกเสนาพฤตมาตย์ทั้งหลาย ไม่มีผู้ใดคิดไปในทางร้ายบ้างหรือ

พระองค์อาจได้รับภัยอันตรายอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ ทำไมไม่
สืบหาความจริงออกไปให้ได้?”

ดารินพยายามคาดคั้น บัดนี้ทุกคนตกอยู่ในเมฆหมอก
แห่งความมึนงงพิศวงไปหมด และเริ่มกระสับกระส่าย

“พวกเราทั้งหมดวางใจในราชินีเมยานี เมื่อพระนางยังเป็น
สุขสำราญปกติดีอยู่ ก็แสดงว่าองค์จักรราชไม่ได้ตกอยู่ในภัย
อันตรายใดๆทั้งสิ้น อาจมีราชการกิจบางสิ่งบางอย่างที่ทรง
จำเป็น โดยไม่อาจให้เราทั้งหลายทราบได้ เมื่อเสด็จ
กลับคืนมาแล้ว พวกเราก็จะรู้เองภายหลังว่าที่เสด็จเฝ้า
พระวรกายหายไปนั้น เสด็จไปไหน เพื่ออะไร ทุกคนพวกเรา
เชื่อแน่ว่าพระองค์ปลอดภัยดีด้วยประการทั้งปวง ไม่มีอะไรที่
จะต้องกังวล”

สว่างปาดบออย่างไม่รู้สึกร้อนเนื้อร้อนใจใดๆทั้งสิ้น
ตรงกันข้ามกับฝ่ายอาคันตุกะทุกคนในยามนี้

“ประหลาดจริงๆ ประหลาดมาก!...”

ดารินครางออกมา มองหน้าพรรคพวกทุกคนเหมือนจะขอความเห็น ขณะนี้ทั้งหมดใช้ความคิดอย่างหนักในสิ่งที่ได้รับจากการบอกเล่าจากสว่างป่า เพราะเป็นสิ่งที่ไม่คาดฝันมาก่อน

ทุกคนย่อนึก พยายามลำดับภาพไปถึงวันวานที่พบปะกับเมยานี่เป็นครั้งแรก โดยเอากองทัพไปตั้งรกรับอยู่ นอกจากสิ่งที่นางแสดงอาการหลีกเลียง ไม่ประสงค์จะบอกให้แจ้งชัดว่าจักราชขณะนี้ประทับอยู่ที่ใดแล้ว อาการโดยทั่วไปของนางก็ดูแจ่มใส ร่าเริงเป็นปกติอย่างบริสุทธิ์ใจ มิได้แสดงอาการวิตกกังวลทุกข์ร้อนใดๆทั้งสิ้น

อีกทั้งไม่มีสัญญาณใดๆที่จะชี้บ่งให้เป็นข้อนาระวางสงสัยว่าได้มีการก่อการปฏิวัติยึดอำนาจ หรือโค่นล้มราชบัลลังก์ หรือมีสิ่งอันน่าจะก่อให้เกิดเป็นภัยใดๆแก่จักราชทั้งสิ้น

และนางก็ยังแสดงให้เห็นว่าปีติโสมนัสขีดสุดที่ได้เห็นการเหยียบย่างมาถึงของฝ่ายอาคันทุกะต่างแดนซึ่งเคยมีพระคุณต่อราชวงศ์เทพมาก่อน

ถึงพวกแม่ทัพนายกองทั้งหลาย อันแสนที่จะจงรักภักดีต่อจักราช ไม่ว่าจะเป็นสุกรี วิกรม ยุชฐิษ หรือพราหุฑ ที่ได้

พบปะเสวนากันมาแล้วเหล่านั้น ก็ไม่มีผู้ใดส่องแววให้เห็นไป
ในทางร้าย ทุกคนยังให้การต้อนรับคณะของเซษฐาอย่างมิตร
ต่างแดนอันเคยมีความสัมพันธ์กันมาอย่างสนิทแนบเหมือน
ญาติผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือดุจเดิม และสิ่งที่เมยานีปฏิบัติเป็นการ
ให้การต้อนรับอย่างดีเลิศอยู่ในขณะนี้ นับตั้งแต่ได้เหยียบย่าง
ขึ้นสู่ถนนพระศิวะ นางก็ยังยืนยันอยู่ว่า ได้กระทำลงไปภายใต้
โองการประกาศิตของจักราชทั้งหมด นางเป็นแต่เพียงผู้รับ
ปฏิบัติตามรับสั่งช่วงใช้เท่านั้น

ในคณะของเซษฐาขณะนี้ ไม่มีใครกล้าที่จะคิดไปในทาง
อกุศล เกี่ยวกับราชินีเมยานีและขุนพลผู้เฒ่าอรชุนได้อย่าง
เด็ดขาด คิดไม่ได้จริงๆ!

แล้วจักราชไปอยู่เสียที่ไหน?!

สิ่งที่จะแสวงหาข่าวได้จากสว่างปา อันถือได้ว่าเป็นคน
เก่าแก่ของคณะเดินทางทั้งหมด ยิ่งจะยืนยันในสิ่งที่เมยานีเคย
หลีกเลี่ยงที่จะตอบให้เด่นชัดขึ้น เพราะเป็นที่ล่วงรู้กันเป็นการ
ภายในของราชฐานมรกดนครว่า กษัตริย์จักราธิราชไม่ได้
ปรากฏพระองค์ให้ฝ่ายในทั้งหมดได้พบเห็นมาเป็นเวลาสาม
เดือนเศษแล้ว เพราะฉะนั้น มันก็ย่อมเป็นการแน่นอน

สอดคล้องกับสิ่งที่เมยานีให้คำตอบอันเลื่อง ๆ หลบ ๆ อยู่ เมื่อทุกคนถามหาตัวของนางชาย หรือจักรราช อันเป็นสามีของนางเอง

“...ถ้าเช่นนั้น ภายในวันนี้ หรือคืนนี้ พวกเราก็คงยังไม่มีโอกาสที่จะได้พบเห็นจักรราช ไซ้ใหม่ส่งปา?”

ดารินกล่าวเหมือนจะรำพึงกับตนเองมากกว่าที่จะหวังได้คำตอบใด ๆ จากแพทย์หลวงประจำสำนัก

“ส่งปาไม่อาจทราบได้ในข้อนี้”

เงียบกันไปอีกพักใหญ่ เซษฐาจึงเริ่มสอบถามต่อไป

“เจ้าพอจะรู้ว่าได้มียานอากาศ... เครื่องบินนะ... ของพวกผีขาว มาตกในเขตแดนนี้บ้างหรือเปล่า?”

ส่งปาทำท่าเหมือนจะนึกอะไรออกมาได้ ตาเป็นประกายขึ้น

“ส่งปานึกออกแล้ว มีเครื่องบินใหญ่ลำหนึ่งหลงทางเข้ามาตกอยู่ในมรกตนครนี้ จักรราชเสด็จออกไปทอดพระเนตรมันตกอยู่ด้านหลังของปราสาทพระอุมาเทวีนอกเมืองโน่น มีการ

ทำนายแพร์สะพัดออกมาว่าการหลงพลัดเข้ามาตกของ เครื่องบินลำนั้นจะเป็นเหตุให้พรานใหญ่รพินทร์หวนกลับมาที่นี่ อีกครั้ง เรื่องนี้ชาวมรกตนครรู้จักกันโดยทั่วหน้า แล้วหลังจากนั้น ไม่นานราชินีเมยานีก็ขึ้นเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน โดยองค์ จักรราชไม่ปรากฏพระองค์ให้ราชบริพารใกล้ชิดผู้ใดได้เห็น อีกเลย ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา”

อนุชาผู้หนึ่งใคร่ครวญหนักอยู่ ดัดนิ้วขึ้นโดยแรง

“ถ้านั้น จะเป็นอย่างนี้ได้ไหมครับ พี่ใหญ่...เมยานีเองก็ดู เหมือนจะแยมๆให้เราทราบมาก่อนบ้างแล้วว่า ภายหลังจาก เครื่องมาตกที่นี่ จักรราชก็เพียรปฏิบัติกิจอะไรชนิดหนึ่ง ซึ่งหล่อน ยังไม่บอกกับเราแน่นอนว่าเป็นอะไร แต่บอกว่าเพื่อหาทาง เห็นยวรั้งชักจูงทั้งฝ่ายรพินทร์และฝ่ายเราให้มุ่งหน้ามาที่นี่อีก ครั้งให้ได้ ผมคิดว่าแงชายอาจไปซุ่มตัวเงียบๆเพียรปฏิบัติอะไรสักอย่างหนึ่ง เป็นต้นว่า...”

อดีตพรานชดหยดไว้เพียงแค่นั้น เพราะเขาเองก็ไม่ทราบว่าจะสรรหาถ้อยคำจำกัดความอย่างไรได้ออกมาพูดได้ถูก เซษฐา หรีดตาลง แล้วกล่าวต่อประโยคของน้องชายมาว่า

“เธอหมายถึง บำเพ็ญศีล เพื่อให้เกิดฉันทสมาธิสร้างเป็นอำนาจพลังจิตตานุภาพขึ้น เพื่อส่งพลังจิตนั้นไปโน้มน้าวชักจูงทั้งฝ่ายรพินทร์และฝ่ายของเราให้เดินทางมาถึงที่นี่...อย่างนั้นใช่ไหม?”

“จะเป็นไปได้ไหมครับ เพราะแงชายเองก็เป็นคนมีจิตตานุภาพสูงเป็นพื้นฐานเดิมอยู่แล้ว นอกจากนั้นเขายังเป็นศิษย์ของมหาฤๅษีโกทัตถุญะ และตลอดเวลาที่เขาอยู่มรกดนครนี้ เขาก็ยังไม่ทราบว่าเขาได้เพียรฝึกฝนในทางศาสตร์ลึกลับต่างๆจนก้าวไกลไปถึงไหนบ้างแล้ว แงชายไม่ใช่คนปกติธรรมดาทั่วๆไป แต่เขามีพื้นฐานเดิมทางภูมิกำเนิดของเขาอยู่ก่อนแล้ว การที่เขาเร้นตัวหายไปจากภารกิจประจำวันในระหว่างนี้ก็เพราะต้องการหาความสงบวิเวก และชำระจิต ตลอดจนร่างกายให้บริสุทธิ์นั่นเอง อย่างที่พี่ใหญ่ว่า ‘บำเพ็ญศีล’ นั้นแหละ”

ดาริน วราฤทธิ์ ลอบถอนใจออกมาอย่างโล่งอก บัดนี้หล่อนตระหนักแล้วว่า พี่ชายของหล่อนทั้งสองคนมิได้โง่ไปกว่าหล่อนเลย เพราะในที่สุดก็สามารถวิเคราะห์เหตุหาข้อมูลออกมาได้ ตรงกับสิ่งที่หล่อนหยั่งรู้มาก่อนแล้ว โดยไม่จำเป็นที่หล่อนจะต้องเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อนใดๆทั้งสิ้น

“ฮือม ก็น่าคิดอยู่นะ และก็เป็นไปได้มากทีเดียวตามที่แก
ว่า กลาง”

ไชยยันต์อีกคนหนึ่งที่เริ่มเห็นพ้องด้วย

“น้อยล่ะ มีความคิดยังไง?”

พี่ชายใหญ่หันมาสอบถามความเห็น

ดารินเก็บซ่อนความรู้สึกทุกอย่างไว้ภายใต้สีหน้าวางเฉย
บัดนี้ หล่อนรู้สึกปลอดภัยไปร้งเบาใจขึ้นมากแล้ว ในเรื่องที่ว่า
แกซายหายไปไหน

“ก็ยั้งงง ๆ คิดอะไรไม่ออกอยู่นั้นแหละคะ พี่ใหญ่ เพียงแต่
สรุปได้เดี๋ยวนี้แล้วว่า เมื่อเรามาถึงกลางราชฐานของมรกตนคร
แล้วเช่นนี้ เราพบว่า ข้อที่หนึ่ง แกซายได้อันตรธานหายไปอย่าง
ลึกลับ โดยปล่อยให้เมยานีว่าราชการแผ่นดินแทน และข้อที่สอง
ยังไม่ปรากฏว่ารพินทร์ได้มาถึงที่มรกตนครนี้”

“พี่คิดว่าคำตอบมันคงจะเฉลยตัวเองออกมาในไม่นานนี้
หรอก ก็เพราะรพินทร์ยังมาไม่ถึงมรกตนครนะสิ แกซายจึงยังไม่
อาจจะจากสิ่งที่เขากำลังเพียรปฏิบัติบำเพ็ญอยู่ เพื่อออกมาพบ

กับฝ่ายเราได้ เขาอาจกำลังเฟื่องพลังจิตเพื่อเปิดทางให้แก่ฝ่าย
ของรพินทร์อยู่ในขณะนี้ก็ได้ ภายหลังจากได้เฟื่องจนเกิด
ความสำเร็จทางฝ่ายเราได้ก่อนแล้ว”

“พี่ใหญ่คิดอย่างนั้นหรือคะ?”

หล่อนย่อนถามมาด้วยสีหน้าปกติ ซ่อนรอยยิ้มไว้มิดชิด

“ใช่ พี่คิดอย่างนั้น และมั่นใจเอามากๆด้วย”

“แล้วแกชายหลบไปประกอบพิธีบำเพ็ญศีลภาวนาอยู่ที่
ไหน?”

“เมยานี้จะต้องรู้ดี แต่ไม่ยอมบอกกับเราในขณะนี้ อาจ
เป็นไปได้ที่แกชายสั่งห้ามไว้ไม่ให้บอก เพราะเกรงว่าพวกเราจะ
เข้าไปรบกวนทำลายสมาธิเขาเสียก่อน เพราะความกระหาย
ที่จะได้พบ จนกว่าเขาจะชักนำให้รพินทร์มาถึงที่นี่โดยปลอดภัย
แน่นอนแล้วนั้นแหละ แกชายจึงจะปรากฏตัวออกมา”

“มันน่าจะชัดเจนแจ่มใสที่สุดแล้ว ในการที่แกพิจารณา
ออกมาแบบนี้ เซษฐา!...มีเหตุผลมากทีเดียว!”

ไชยยันตร์ร้องออกมาด้วยเสียงหนักๆ

“ถ้าเช่นนั้น เราอย่าเพิ่งเตือนร้อนวุ่นวายอะไรไปก่อนเลย
ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย และพักตามสบายอย่างสงบอยู่ยังปราสาท
รับรองนี้ไปก่อน ค่อยๆ ใช้ความสังเกตพิจารณาไปอีกสักวัน
สองวัน แล้วรอดูเหตุการณ์”

เซซฐาเป็นคนสรุปความเห็นให้แก่พรรคพวกทุกคน

ไชยยันต์นั้น มองสบตาตาริน และเอามือลูบคางช้าๆ
เงิบเฉยอยู่ ลักษณะของเขาเหมือนนอยากจะพูดอะไรออกมาอีก
แต่ไม่ต้องการจะให้สว่างปาซึ่งนั่งอยู่ในที่นั้นได้ยินด้วย เพราะ
ในดินแดนมรกตนครแห่งนี้ก็เป็นทีล่งรู้เข้าใจกันดีอยู่แล้วว่า
ไม่ว่าจะใช้ภาษาอะไรติดต่อกัน ก็ย่อมสามารถจะรับรู้ รับฟัง
เข้าใจกันได้ทั้งสิ้น จึงไม่กล้าเอ่ยคำออกมา ตารินนั้นไม่มีข้อ
กลางแคลงใจใด ๆ อีกเลย หล่อนจึงไม่ได้สนใจอะไรกับสายตาที่
ส่งกระแสความคิดของเพื่อนชาย

ส่วนอนุชานั้น นั่งห่างจากสว่างปาออกไปทางฝั่งขวามือ
และอยู่ใกล้ชิดกับหนานอิน บัดนี้ คนทั้งคู่ซุบซิบอะไรกันครู่หนึ่ง
อย่างเบาที่สุด แล้วอดีตพรานชดก็ควักไลท์เตอร์ออกมาเคาะ
เบาๆ เป็นจังหวะลงกับพื้นแท่นหินอ่อน โดยทั่วๆ ไปแล้วก็ไม่
น่าจะเป็นที่สงสัยอะไร นอกจากจะเป็นการเคาะเล่นๆ ของเขา

แต่แท้ที่จริงมันเป็นสัญญาณรหัสแบบมอร์ส ข้อความถามไปทาง
เซษฐาว่า

“แน่ใจไหมว่าสองคนพ่อลูก เมยานี้กับผู้เฒ่าอรชุน
จะไม่ได้ทำการปฏิวัติจักรราช และขณะนี้จักรราชอาจถูกจับกุม
คุมขัง หรือเสียชีวิตไปแล้ว และช่างปากก็ได้กลายเป็นคนของ
เมยานี้ไปเสียแล้ว มาร่วมมือหลอกหลวงปิดบังเรา?”

เซษฐาเงี้ยวจับฟังเสียงเคาะนั้น พอเรียงประโยคได้ก็ใช้
นิ้วเคาะตอบโต้ไป ในขณะที่ปากก็พูดคุยกับช่างปากไปในเรื่อง
อื่นๆ

“ค้นพบพิรุณอะไรในลักษณะท่าทีของช่างปากหรือ?”

“ไม่พบพิรุณ แต่อดระแวงไม่ได้”

“ขณะนี้ เราไม่มีอะไรจะทำได้ดีไปกว่าที่บอกไปแล้ว ถ้า
ระแวงก็อย่าประมาท คินนี้ให้นอนรวมกันทั้งหมด ห้ามแยก และ
ป็นพร้อมใกล้ตัว แต่คิดว่าจะไม่มีอะไรในทางร้ายทั้งสิ้น”

ไชยยันต์จับสัญญาณเคาะโต้ตอบระหว่างเซษฐาและ
อนุชาได้ และเข้าใจตลอด จึงพยักหน้าลงนิดหนึ่งกับเพื่อน

ทั้งสองอย่างหยั่งทราบในข้อสัญญานัดแนะ สำหรับตารินไม่อาจเข้าใจได้ว่าทั้งสามชายกำลังติดต่อส่งข่าวอะไรกันอยู่ เพราะไม่ได้เรียนในด้านการสื่อสารชนิดนี้มา และหล่อนก็ไม่ได้สนใจอะไรทั้งสิ้น คงชวนส่งปาสนทนาซักถามถึงชีวิตความเป็นไปทางด้านส่วนตัวของส่งปาเองนับตั้งแต่จากกันมาในครั้งกระนั้นอย่างสนุกสนานร่าเริงเป็นปกติ

จวบกระทั่งพลบค่ำ ภายในปราสาทที่พักสว่างเรืองรองไปด้วยดวงประทีปชวาลา และโภชนาหารมือเย็นถูกจัดลำเลียงเข้ามาอีกครั้ง พร้อมทั้งมีโหรีดุริยางค์ขับกล่อม ก็ยังไม่ปรากฏวี่แววว่าจักราธิราชผู้ครองแผ่นดินมรกดนครหรือแม้แต่ราชินีเมยานี จะเสด็จมาปรากฏพระวรกายให้กลุ่มอากันตุกะได้พบเห็นยังท้องพระโรง ซึ่งจัดเตรียมเป็นห้องอาหารขนาดใหญ่ อันเพียบพร้อมไปด้วยสรรพสิ่งที่อำนวยความสุขความสมบูรณ์เยี่ยงการต้อนรับแขกเมืองอันสูงไปด้วยเกียรติยศนั้น คงมีแต่ส่งปาผู้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนฝ่ายเจ้าภาพอยู่ตามเดิม พร้อมด้วยเหล่าสาวสวรรค์กำนัลในและชาวพนักงานทั้งหลาย

และก่อนที่ทั้งคณะจะออกมาจากห้องพักผ่อนอันจัดไว้ให้
อย่างหรูหราวิจิตรตระการตา ดุจเดียวกับห้องประทับของ
ราชวงศ์ชั้นสูง สุกรีกับทหารหมู่หนึ่งก็เป็นผู้อัญเชิญพระเสาวนีย์
จากราชินีเมยานีมายังเชษฐาว่า

‘ขอภัย ที่ไม่อาจจะมาร่วมในอาหารมื้อเย็นกับเหล่าท่าน
ทั้งหลายได้ ขอให้ท่านได้รับประทานอาหารกันในหมู่คณะตาม
ลำพังไปก่อน และพักผ่อนให้สบายตลอดทั้งราตรี อรุณรุ่ง
วันพรุ่งนี้ เรา...เมยานี...จะมาคารวะเยี่ยมเยียนพร้อมทั้งข่าวดี
สำหรับพวกท่านทั้งหลาย’

เชษฐายิ้มน้อยๆ พยักหน้ารับทราบอย่างสงบ แล้วถาม
ว่า

“สุกรี ขณะนี้พวกเราทั้งหลายอยู่ในฐานะเชลยหรือ
เปล่า?”

รอยยิ้มผ่านไปในแววตาของแม่ทัพหนุ่ม อดีตพลพรรค
กู่แผ่นดินในครั้งกระนั้น

“มีอะไรที่นายท่านต้องระแวงสงสัยถึงกับถามออกมา
เช่นนี้ พวกท่านทุกคนเปรียบเสมือนพระญาติอันสนิทของ
สมเด็จพระเจ้าจักราชราชและพระราชินีเมยานี”

“แม้ว่าเรายังไม่มีโอกาสที่จะเฝ้าพระเจ้ากรุงมรกดนครได้
ภายในราตรีนี้ แต่เราก็มองเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้พบเห็นเข้าเฝ้า
ราชินีของท่านแทนไปพลางก่อน แต่กลับปรากฏว่าเมื่อได้เสด็จ
ไปรับพวกเรา นำมาส่งจนถึงสถานที่นี้แล้ว ก็เสด็จลับหายไป
มิได้ปรากฏพระองค์ขึ้นอีกเลย”

สุกรีกัมศีระชะลงโค้งคำนับอย่างสุภาพอ่อนน้อม

“พระราชินีเมยานีทรงมีพระราชภารกิจอันสำคัญยิ่งเพื่อ
จัดเตรียมเกี่ยวกับข่าวดีสำหรับพวกท่านทั้งหลายอยู่ จึงมีอาจที่
จะปลื้มพระองค์มาพบกับพวกท่านได้จนกว่าจะถึงเวลาพรุ่งนี้
และราตรีนี้ ขอให้เป็นอย่างอื่นกราดตรีหนึ่งของพวกท่านตามลำพัง
โดยเฉพาะ โดยฝ่ายราชสำนักมรกดนครจะมีหน้าที่เฉพาะรับใช้
อำนวยความสะดวกสบายให้เท่านั้น”